

PŘIDALI JSME JEN TITULKY

KRAVÍ SERENÁDA ...

Zvědavě vejdete do holandského pavilónu a najednou jste v řadě pěkných pěstěných krav, které provádějí půvabný orchestr ... Život

TAJEMSTVÍ ÚSPĚCHU

... představili se pořadem, který má vysokou uměleckou úroveň a přesto švih a spád. Stráž míru, K. Vary

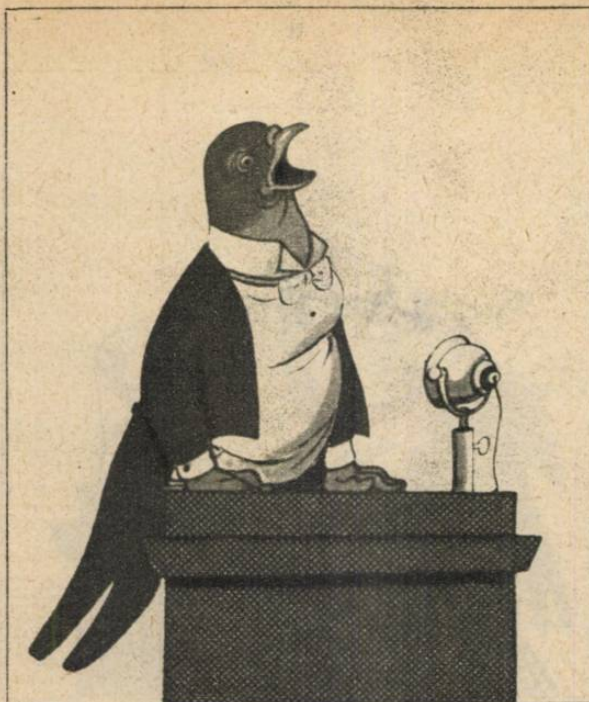
PEČENÉ? VAŘENÉ?

Holandský pavilón je obrovský a nejvíc v něm upoutá ten malý kout, kde rostou nejkrásnější tulipány, ty, co prý dostávají na stůl k snídani holandská královna. Život

VIDA PERSPEKTIVY!

Doufáme, že se jednoho dne dočkáme i plastického vnímání hmatového. Jen si představte, s jakým požitkem pak budou lidé navštěvovat filmy s takovou Marilyn Monroeovou nebo Sophií Lorenovou (či s Gérardem Philipem, aby se dostalo také na mužskou část publika!) ... Lidová demokracie

Zoologicko-politický portrét zaoceánského diplomata

Vrká jako holub,
když hovoří o americké demokracii.

Řve jako tygr,
když se jedná o zemích socialistického tábora.

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

40

Ilustruje Jos. Lada

1. Švejk se shýbl pro dýmku a v tom mu strojní puška začala pálit přímo před nohy. Zvedal fajfku, která mu najednou sebou trhla v ruce. Švejk vyjmul z brotsaku balíček tabáku a napač, chtěje si zapálit; a teprve, když ji nesl ke rtům, zpozoroval, že má pryč kus troubele. Bylo to čistě užiznuto a Švejk pochopil, že mu to ustřelili. Hroze fajfkou k ruské frontě, řekl opovržlivě: „Holoto! Dělá tohle pořádný voják pořádnému vojákovi? Kdo vás, prasata, učí takhle bojovat?“ – Odpověď na tuto řečnickou otázku nepřišla; jen granáty a šrapnely bily do nádraží.

4. „Synáčku,“ řekl mu Švejk, „teď hezky hajej a moc nekřič, ať na nás nikdo nepřijde. Já se jdu podívat, jestli tu nenajdu něco k jídlu. Ostatně, počkej, dám tě támhle do tej velké jámy, aby snad na tebe nespadla zeď, až ji sestřelí.“ Přenesl raněného Poláka a vlezl do nádraží. V úřadovně nebylo nic, ale ve sklepe objevil koš s velkou opletanou lahví; bajonetem vydloubal zátku a oči mu zazářily: „Hergot, že to bude víno! To tu musel bejt hodnej stacionšéf, že na mě tak pamatoval!“ Naplnil si esšálek, pak z něho usrl, mlaskl a vlil ho do hrdla rázem, pochvaluje si:

2. A za vypáleným skladištěm seděl Švejk, drže uraženou fajfku v ústech, a hulil, čekaje, až se mu uvaří v esšálku kafe na dohořívajícím trámu; nic ho netrápilo, vypil kafe a roztahuje se na sluníčku dal se do zpěvu: „Znám já jeden krásnej zámek, v něm přebývá má milá ...“ Jeho píseň zněla do hukotu střel a Švejk, nastavuje kapitoly, došel až k té, kde raněný dívce odpovídá, že nemusela chodit za vojáky do kasáren. Potom zmlkl; blízko něho někdo sténal a plakal. Švejk šel po hlase; za skladištěm ležel mladický voják na břichu a opíraje se o lokty přilízl se k Švejkovi.

5. „Je to jak u Bautze v Kamenici u Stránčic. Ale na lačnej žaludek prej víno není zdravý.“ Vynesl láhev před nádraží a vlezl do skladiště; bylo prázdné, jen v rohu krčilo se několik napolo ohořelých beden. Švejk vytáhl bajonet, opřel jej o víko jedné bedny a zapáchl: prkno zapraskalo a Švejk zhloubi duše vzdychl: „Našel jsem to, Pánbu na mě vzpomněl.“ V bedně byly ruské masové konzervy a Švejk bez otálení je vybíral a vynášel ven; potom vzal svůj ranec a nosil konzervy do jámy. Granáty bily do sutin, ale Švejk nedbal; odtáhl do díry flašku a konzervy jako pilný mravenec.

3. Nohavice kalhot měl plny sedlé, zčernalé krve a sténal při každém hnutí. Když uviděl Švejka, sepal ruce: „Proše pána, pomoc, pomoc! Pro Matku Boží, pomoc!“ – „Copak ti, synáčku, je?“ zeptal se Švejk; potom poznal na kalhotách, že voják má prostřeleny obě nohy. Sebral ho opatrně a nesl ho ke zdi; tam ho zul, rozřízl přilepené kalhoty a donesl od studny vodu na umytí ran. Vojáček jen vzdychal. Když ho Švejk obvázal, dal mu napít a řekl mu vesele: „To nic není, kost je zdravá.“ Voják hrozil Rusům: „Aby vás cholera zkroutila! Oh, moje nohy, moje nohy!“

6. Když Švejk vysypal z rance poslední dávku, konstatoval: „Teď ať si nemyslej, že nás vodtuď vykoupí.“ Otevřel několik krabic a lezl s nimi k ohni za zeď; pak se vrátil s ohřátými a líboval si: „Kamaráde, konzervy mají Rusové správný. Voni to mají jako svíčkovou s bobkovým listem.“ A dali se do jídla a do pití; víno hřálo, ze žaludku po těle s teplem přicházelo veselí; výbuchy šrapnelů k večeru bily již jen jako doprovod pianisty k sólu tenora, když Švejk v jámě zpíval: „Jedna hodina s půlnoci byla, když mě má milá vyprovázela. Vyprovázela mě do háječka, tam jsme slyšeli zpívat slavička!“